

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 16. juli 2017

Kirkedag: 5.s.e.Trin/A

Tekst: Es 6,1-8; 1 Pet 3,8-15a; Luk 5,1-11

Salmer:

SK: 422 * 291 * 687 * 147,1-6 * 520 * 147,7-9

LL: 422 * 291 * 147,1-6 * 147,7-9

Esajas, profeten fra GT, så ”Herren sidde på en ophøjet trone, og hans slæb fyldte templet. Serafer stod omkring ham. De havde seks vinger.... De råbte til hinanden: ”Hellig, hellig, hellig er Hærskares Herre, hele jorden er fuld af hans herlighed!” Deres råb fik dørtappene til at ryste.”

Det er da et fantastisk syn. Et syn, der har sin genklang i gudstjenesten i DDS 438 i nadverritualet. Et syn, der også dukker op andre steder i Bibelen, og nogle steder endda endnu mere udfoldet i pomp og pragt, i storhed og herlighed.

Et syn, der gør profeten, som endnu ikke er kaldet til profet, frygtelig bange. Han har set Hærskarers Herre. Han, som er en mand med urene læber, har set Hærskarers Herre i hans herlighed. Men ingen kan se Gud og leve, hedder det et andet sted i skriften. Derfor er det ude med ham. Han har fået noget at se, han ikke skulle have set, ikke måtte se, ikke kunne se. Den Hærskarers Herre, som han ærefrygtede, frygter han nu i angst for følgerne. Det er ude med ham, for den syndige har set den rene.

Inden det kommer så vidt, berøres han af en af seraferne med et stykke gloende kul på læberne, de urene læber, og derved er skylden fjernet, synden sonet. Dramaet er ovre. Hærskarers

Herre har selv fjernet, hvad Esajas frygtede: sin egen urenhed overfor Guds renhed og storhed.

Da lyder det fra Herren: ”Hvem skal jeg sende? Hvem vil gå bud for os?” Og Esajas svarede: ”Her er jeg, send mig!” Derved bliver Esajas kaldet til at være profet og gå til folket med budskabet fra Gud. Han blev kaldet til at gå til folket og kalde dem til omvendelse, vise dem, at der var en udvej fra skylden med de urene læber. Det blev Esajas ikke altid lige populær for.

Budskabet, som Esajas sendes ud med, kulminerer eller har sit klimaks i profetien om, at Gud Herren selv vil sende en tjener, der skal fjerne al skyld og sone al synd. Og lad os lige have in mente, at Esajas’ skyld blev fjernet ved, at en af seraferne berørte ham med gloende kul. En af seraferne fra synet med den himmelske trone og tempelhallen fyldt med det rungende ”Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre!” Som Esajas’ skyld blev fjernet og synden sonet, således skal folkets skyld fjernes og synden sonet.

Men, der er ikke noget at sige til, at Esajas ikke blev hædret for sin profetgerning, ikke blev udnævnt til æresborger i landet. For hans profeti om soning og renselse fik godt nok et noget andet indhold, end det med god grund kunne forventes med baggrund i hans eget himmelsyn og i forestillingerne om Hærskarers Herre på sin ophøjede trone.

Tjeneren, som Esajas profeterede om, skulle komme i den dybeste ringhed. Hans skikkelse ville vække forargelse. Der ville intet ophøjet og storslået være over hans fremtræden. Han ville vække så meget afsky, så mennesker ville vende sig fra ham, ja de ville slå ham ihjel. Han ville være helt og aldeles umenneskelig ussel. Esajas udfolder sin profeti, sit budskab fra Gud, særligt i kap. 53; men de sidste ca. 25 kapitler af Esajas’

bog handler rigtig meget om denne tjener fra Gud, som altså ikke gør særligt meget guddommeligt væsen af sig. Måske havde Esajas ikke været så ivrig efter at melde sig til tjenesten, hvis han havde vidst, hvad tjenesten indebar. Måske havde han tøvet lidt, hvis han havde vidst, at det at gå bud fra Gud, det bliver man hverken rig eller populær på, måske endda det modsatte. Esajas' kaldelse tager udgangspunkt i et helt fantastisk og storslået syn, som nok er de færreste mennesker forundt. Men hans virke blev blandt mennesker med urene læber, der ikke kunne se noget guddommeligt i en ussel tjener.

En dag stod så denne tjener hos sit folk. En morgenstund i solopgangen stod han ved Genesaret søens bred og fortalte om Gud. Han var ikke særlig guddommelig og ophøjet at se på. Klædt som folk i almindelighed. Og dog var der noget ved ham. Vi kan i evangeliet læse, at folkeskaren trængtes om ham for at høre Guds ord. Vi kan ikke med bestemthed vide, hvilke befolkningsgrupper, der var i denne folkeskare. Men med Esajas' himmelsyn in mente, så burde denne tjener være at finde i folkets kongesale og blandt konger og fyrster og være iklædt purpur og fine klæder og have krone på hovedet. Det er kutyme, at man mødes på lige fod. Konger møder konger, fyrster møder fyrster osv. Ikke noget med at mødes på tværs. Sådan er etiketten. Men der er ikke noget kongeligt eller fyrsteligt ved en strandbred med den brede folkemasse, svedige og beskidte og stinkende fiskere, både og garn liggende og flyde rundt omkring. Og her fortæller han om Gud, om samme Gud, som Esajas havde himmelsyn om. Og folk trængtes om at høre Guds ord.

Hvis vi lige laver en parentes, så er tiderne godt nok forandret. Og enten, så er der sket noget med folkeskaren eller også med dem, der fortæller Guds ord, for det er meget få steder, at folk trænges om at høre om Gud. Og dog, så har jeg i min ferie

mødt en kvinde, som havde været i Pakistan og besøgt en kristen præst og menighed. Og folk i Pakistan trænges om at høre Guds ord. Vi kan da også glæde os over, at mennesker trænges også hos os om at høre Guds ord, når bare vi husker, at der er forskel på folkeskares størrelse og deres trang.

Men den morgen ved Genesaret sø, trænges de om ham. En af dem, der er tilstede, er fiskeren Peter. Nu vil jeg ikke gøre så meget ud af mødet mellem ham og Jesus, og det fantastiske under og tegn, som Peter ser og oplever med den overvældende fiskefangst. Vi har jo lige læst derom. Jeg vil i stedet lade mig standse af Peters reaktion på mødet med Jesus.

En reaktion, som ikke er så meget anderledes end Esajas' reaktion. Esajas frygtede for sine urene læber, og nu havde han set Herren. Peter har set Herren, og frygter med ordene: "Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand." Ja, Peter og folkene var ligefrem grebet af rædsel grundet synet, fangsten på søen. De havde fået lov at se noget, som ikke hørte denne jord til. De var for en stund blevet rykket ud af deres egen virkelighed og erfaringsverden og havde set noget helt fantastisk. Det håber jeg virkelig sker for os alle sammen, at vi i det hørte ord om Gud, rykkes ud af vores egen virkelighed og erfaringsverden, og får lov at skue det himmelske i sin guddommelige ophøjelse og herlighed. Også selv om det slår os med rædsel og frygt. For det er også det, der kalder tilbedelse og lovsang frem i os, at vi med ærefrygt og glæde kan synge: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre.

Gud kaldte ad en Esajas og gjorde hans læber rene. Jesus gik ikke fra den syndige Peter, men kaldte ham til at fange mennesker. Jesus kaldte en fisker til at følge sig.

Der er noget helt åbenlyst absurd ved Guds kald til at få sit ord ud til mennesker. Der er noget helt åbenlyst absurd ved Guds måde at få sin vilje igennem hos os mennesker, og få os omvendt til at se Den guddommelige i den usle tjener. Som nævnt før, så rejser præsidenter verden rundt og møder præsidenter, konger møder konger osv. Guds herlighed åbenbares i himmelsyn og bringes til mennesker af uselt udseende tjenere, og bringes ikke ad en officiel tjenestevej, men leveres direkte ved strandbredder, ved usle og fattige slumkvarterer i Pakistan, for syndige mennesker med urene læber, og for helt almindelige mennesker, der trænges i en kirke en sommer søndag morgen for at høre om Gud.

Dét er så absurd, at det må kalde på forundring. Dét er så absurd, at jeg godt kan forstå, hvis vi ikke kan andet end reagere med frygt og bæven, og kun skælvende kan synge: Hellig, hellig, hellig er Hærskarers Herre.

Men Jesus går ikke fra os, hvor meget vi så end opfordrer ham til det. Og Gud siger ikke: Jer kan jeg ikke bruge. Også til os lyder det: Hvem kan jeg sende? Også til os siger Jesus: Du skal fange mennesker.

Esajas' fantastiske himmelsyn og Peters møde med den usle tjener ved søen smelter i vores verden sammen deri, at nok røres vi ikke med gloende kul på læberne af serafim; men det er manden fra søens bred, Jesus, der rører os med sit legeme og blod og siger, som det lød til Esajas: Din skyld er fjernet og din synd er sonet.

Esajas sagde: ”Her er jeg, send mig!”

Peter lagde båden til land og forlod den og fulgte Jesus.

Herren kalder stadig, hvilken reaktion og hvilket svar får han fra os?

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen